

дениятъ губи и чака, и до късна нощъ долу блъска въ пода и викатъ: две! петъ! четири! едно!

Петъ дни вече пжтуватъ по екватора. Моряцитъ сж изнесли одеалата си въ своя малъкъ дворъ на носа, пушатъ и до разсъмване си разказватъ любовни приключения. Пжтниците скитатъ изъ долнитъ етажи, по кърмата и носа, презъ коридоритъ и около капацитъ на хамбаритъ. Никой отъ тия млади и силни хора не смѣе да заспи въ общитъ кабинни, защото заедно съ съна изъ задухата никнатъ спомени, раждатъ се героинитъ на чути и четени истории, тълпятъ се видения отъ тропическия еротиченъ свѣтъ, сънътъ се превръща въ желание и кошмаръ, почивката въ мъжа и умора. Затова и морякътъ съ пжтничката за Бейрутъ замлъкватъ, когато погледитъ имъ се преплитатъ, и все пакъ оставатъ горе, дето често отъ носа къмъ кърмата тича прохладенъ вѣтрецъ.

Жоржета е винаги и съ всички сдържана и внимателна. Има топли тъмни очи и набъбнали устни. Говори съ французитъ френски, съ испанцитъ испански, съ италианцитъ италиански. Днитъ си прекарва съ съседката по кабина — италианката съ дветъ болни близнечета, плете дантели и прави студени компреси. Но следъ тая вечеръ тя все често оставя приятелката съ децата ѝ сами, излиза изъ парахода, винаги случайно се натъква на своя познайникъ, и още по-случайно тѣ почти всѣка вечеръ оставатъ сами, сѣдатъ единъ до другъ и повисватъ крака надъ кипещата подъ кърмата вода.

— А какво правѣхте въ Монтевидео?

— Работѣхъ. Бѣхъ продавачка въ единъ баръ.

— И въ Бейрутъ ли ще работите въ баръ?

— Тамъ нѣма барове.